

ἄδοντες λυπηρὸν μὲν ἀλλὰ γλυκύτατον ἄσμα· τὸ τοιοῦτον ὁμῶς ὡς μὴ ἀποδειχθὲν ἀδθεντικῶς θεωρεῖται μῦθος.

Ἡμεῖς εἴμεθα συνειθισμένοι νὰ βλέπωμεν λευκοὺς κύκνους, χλευάζομεν δὲ τὴν ὑπαρξίν μελάνων κύκνων τόσον, ὅσον καὶ τὴν τῶν λευκῶν κοράκων. Ἐν τούτοις,

Ο Ἅγιος Βαρθολομαῖος.

Ὁ Βαρθολομαῖος ἦτον εἰς τῶν δώδεκα Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐν τῇ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίῳ

Ὁ Ἅγιος Βαρθολομαῖος.

ὅπως εἰς τοὺς Πόλεις εὗρηγνται λευκοὶ κόρακες καὶ λευκαὶ ἄρκτοι, οὕτω καὶ ἐν τῇ Δυτικῇ Αὐστραλίᾳ ὑπάρχουν κύκνοι αὐτῆς τῆς νοκτὸς μελανώτεροι. Εἶναι δὲ καὶ οὗτοι πολὺ ὡραῖοι, καθ' ὅσον τὸ ζωηρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα τοῦ ράμφους των συμφωνεῖ ὡραιότατα μετὰ τοῦ βαθέος καὶ στυλπνοῦ μέλανος χρώματος τῶν πτερῶν αὐτῶν.

ὀνομαζόμενον Ναθαναήλ. Τὸ δὲ «διατί» τῆς γνώμης ταύτης εἶναι ὅτι κατὰ τὰ τρία ἄλλα Εὐαγγέλια ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Βαρθολομαῖος ἀναφέρονται ἀπανταχοῦ ἐν σχέσει πρὸς ἀλλήλους, ὁ δὲ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀναφέρει τὸν Φίλιππον πάντοτε ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ναθαναήλ, οὐδαμοῦ δὲ μνημονεύει τὸ ὄνομα «Βαρθολο-

μαιος». Πιθανὸν λοιπὸν εἶναι ὅτι «Ναθαναήλ» ἦτο τὸ κατ' αὐτὸ ὄνομα τοῦ ἀποστόλου, τὸ δὲ «Βαρβολομαῖος» εἶναι πατρωνυμικόν, ἐπειδὴ σημαίνει «υἱὸς τοῦ Τολμαῖ.»

Πάντες ἐπιθυμοῦμεν νὰ μᾶς συστήσῃ καλῶς μέγας ἢ χρηστὸς ἀνὴρ· ἀλλὰ πόσῳ μᾶλλον ἐπιθυμητὸν εἶναι τὸ νὰ ἔχωμεν ἀγαθὴν μαρτυρίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκ μέρους τοῦ Παντοδυνάμου καρδιογνώστου. Ἄλλ' ὀλίγοι μόνον ἄνδρες ἠξιώθησαν τοῦ προνομίου τούτου.

Ὁ Ἀβραὰμ ὠνομάσθη «φίλος Θεοῦ» (Ἰακ. β'. 23). Ὁ Δαυὶδ ἦτον ἀνὴρ «κατὰ τὴν καρδίαν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. ιγ'. 22). Περὶ τοῦ Ἰωβ ὁ Θεὸς εἶπεν ὅτι ἦτον «ἀνὴρ ἄμειπτος καὶ εὐθύς» πρὸς τὸν Δανιὴλ ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἐφώνησεν· «ὦ ἄνερ, σφόδρα ἀγαπητὲ» κτλ.

Πάντες οὗτοι καὶ ὅσοι ἄλλοι ἠξιώθησαν νὰ λάβωσι καλὴν μαρτυρίαν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἦσαν πρὸ καιροῦ δοῦλοι Αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Ναθαναὴλ μόλις ἤκουσε περὶ τοῦ Χριστοῦ παρὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Φιλίππου καὶ ἀμέσως ἦλθεν ἵνα ἴδῃ Αὐτόν. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐρχόμενον εἶπεν· «Ἰδοὺ ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δόλος.» Ὅποια καλὴ μαρτυρία, οὐ μόνον ἐπαινοῦσα τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ δεικνύουσα ποῖον εἶναι τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ· διότι οἱ Χριστιανοὶ τὴν σήμερον διατελοῦν ἐν τῇ αὐτῇ σχέσει πρὸς τὸν Θεόν, ἐν ᾗ καὶ τὸ πάλαι ὁ λαὸς αὐτοῦ ὁ Ἰσραήλ.

Πολλοὶ κρίνουσιν ὅτι εἶναι «ἐξυπαάδα» νὰ ἦναι τις πονηρὸς, ἀλλ' ἄλλη ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ.

Περὶ τοῦ Χριστοῦ ἐλέχθη ὅτι «οὐχ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» καὶ τοῦτο πρέπει νὰ ἦναι τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀληθοῦς ὁπαδοῦ Αὐτοῦ.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΜΙΑ ΜΥΤΙΓΑ!

Ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων γνωρίζουσι καλῶς τὰς μυίας, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη οὔτε εἰκόνα αὐτῶν νὰ δώσωμεν, οὔτε περιγραφὴν αὐτῶν νὰ κάμωμεν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας δὲν γνωρίζουν, εἶναι ἡ κατασκευὴ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος τῆς μυίας. Ἀς ἀκούσωμεν λοιπὸν τί αὐτὴ ἡ μυία θὰ ἔλεγε περὶ ἐαυτῆς, ἂν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ.

«Ὁ Θεὸς μοὶ ἔδωκε πτέρυγας πολὺ λεπτάς, τὸσον δὲ καλὰ ἐφαρμόζονται εἰς τὸ σῶμά μου, ὥστε δύναμαι νὰ πετῶ ἢ νὰ περιπατῶ, χωρὶς νὰ ἐμποδιζώμαι, κατὰ βούλησιν.

Ἡμπορῶ νὰ τὰς ἀνοίγῃ καὶ νὰ πετῶ εἰς τὸν ἀέρα ὡς τὰ πουλιὰ, ἢ νὰ τὰς μαζεύω καὶ περιπατῶ ὡς κίς μοι ἀρέσει, ὡς τὰ τετράποδα.

Δύναμαι νὰ περιπατῶ μετὰ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν ἐπὶ

τοῦ ἐδάφους, ἢ εἰς τὴν ὄροφον, μετὰ τὴν κοιλίαν πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὴν ῥάχιν πρὸς τὰ κάτω ἢ μετὰ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω καὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου φόβου ἢ δυσκολίας.

«Θέλετε νὰ μάθητε τὸ διατί; Ὁ Θεὸς κατεσκευάσας τοὺς πόδας μου τοιοῦτοτρόπως, ὥστε δύναμαι νὰ κρατῶμαι δι' αὐτῶν ὅπουδῆποτε καὶ ὅπουσδῆποτε καὶ ἂν περιπατῶ. Ἐάν ποτε λάβητε τὴν εὐκαιρίαν, ἐξετάσατε τοὺς πόδας μου μετὰ τὸ μικροσκοπίον καὶ θὰ ἴδῃτε πόσον θαυμασίως πρὸς τοῦτο εἶναι κατεσκευασμένοι.

«Θαυμάζετε πῶς σὰς βλέπω, ὅταν ἐρχῇσθε ἀπὸ τὰ ὀπισθέν μου καὶ ζητῆτε νὰ με πιάσητε, χωρὶς νὰ σρέψω τὴν κεφαλὴν μου, ἀλλ' ἂν ἐξετάσητε τὸν ὀφθαλμόν μου θὰ ἴδῃτε, ὅτι ἀντὶ νὰ ἔχω δύο ὀφθαλμούς, ὡς σεῖς, ἔχω πολλὰς ἑκατοντάδας μικρῶν ὀφθαλμῶν τοιοῦτοτρόπως θεθειμένων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ὥστε χωρὶς νὰ κινῶ αὐτοὺς δύναμαι νὰ βλέπω καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

«Οἱ πόδες μου χρησιμεύουν ὄχι μόνον πρὸς βάδισμα, καὶ σύλληψιν, ἀλλὰ καὶ ὡς ψῆκτραι (βοῦρτσαι) διὰ τῶν ὁποίων καθαρίζω τὰς πτέρυγάς μου, τὸ σῶμά μου καὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ τὴν σκόνην καὶ ἀπὸ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν, διότι ἂν καὶ ὡς μυῖα ἀναγκάζομαι νὰ τρέφωμαι ἀπὸ πράγματα ὄχι τόσο καθαρά, ὅμως ἀγαπῶ τὴν καθαριότητα καὶ ποτὲ δὲν πηγαίνω εἰς τὴν κλίνην μου χωρὶς πρῶτον νὰ καθαρισθῶ ἀπὸ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν, ἥτις ἐκόλλησε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας εἰς τὸ σῶμά μου.

«Πολλάκις μάλιστα παραξενεύομαι βλέπουσα πολλὰ παιδιὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ κρεβάτι μετὰ ἀκάθαρτον πρόσωπον, μετὰ χεῖρας δὲ καὶ πόδας ἀνίπτους, καὶ νὰ κάθωνται εἰς τὴν τράπεζαν ἀνίπτα καὶ λερωμένα.»

Τὸ ῥινόμακτρον.

«Ἀρκεῖ μόνον νὰ ῥίψῃ τις τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ προσώπου πολλῶν παιδιῶν,» λέγει ὁ κ. Petit Senn εἰς μίαν τῶν εὐφυῶν περιγραφῶν του, «ὅπως πεισθῇ ὅτι τὸ ῥινόμακτρον εἶναι ἐκ τῶν ἀναγκαιοτάτων εἰς τὸν ἄνθρωπον πραγμάτων.» Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τοῦ στολισμοῦ εἶνε ἐν ἐκ τῶν πλέον σπουδαίων, ἔνεκεν τῶν πολλῶν λειτουργιῶν τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖται νὰ ἐκπληροῖ. Εἶναι τὸ ῥινόμακτρον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καθημερινῶς διέρχεται ἐπὶ τῶν λεπτοτάτων ὀργάνων τῶν αἰσθήσεων ἡμῶν.

Δυνάμεθα νὰ λησμονήσωμεν τὸ βαλάντιον ἡμῶν, τὸ μαχαίριδιον ἡμῶν, καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, χωρὶς νὰ δοκιμάσωμεν ἐκ τούτου μεγάλην στενοχωρίαν, ἀλλὰ τὸ νὰ ἀπολέσωμεν τὸ ῥινόμακτρον δύναται νὰ φέρῃ σοβαρὰς συνεπειάς, ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν.